

Přestože těžiště práce Petry Švecové leží v malbě, název výstavy *Sensing Time* připomíná spíše časová média a dokonce pohyblivý obraz. Chtělo by se říct, že v prostorovém uspořádání obrazů této (převážně) malířky hraje roli její původně fotografické vzdělání. Výraz *Sensing time* by v tomto smyslu mohl znamenat rozpohybování aktérů a rekvizit a opětovné pozastavení sekvence. Případně zoom či naopak odstup od zachycené scény a průhledy skrz ni. Tehdy přichází na řadu chvíle, které se dobovým kostrbatým neologismem říká „nacistění“.

Ohlédneme-li se hlouběji do historie diskusí o obrazu, onu chvíli mezi zaujetím postoje a pohybem bychom mohli nazvat pomyslným “pregnantním okamžikem”, v němž gesto převládne a nabývá významu. V případě práce Petry Švecové jednak gesto čistě osobní – zatížené psychicky a emocionálně – jednak také malířské, odvozené od nanášení pigmentu a formálního uspořádání. Avšak také gesto a výrazy lidské, odpozorované z jiných maleb vzdálených v čase, od postav vymyšlených i blízkých. Gesto jako nositel významu, který nám sděluje význam beze slov. Gesta sice mají problém vyjádřit myšlenkové abstrakce jako vzdálenost a čas, právě zde se ale otevírají možnosti pro vizuální umění, včetně malby.

Zářivé nebo snad domněle hřejivé barevné plochy lákají k radostným interpretacím, než si uvědomíme, že se stále nacházíme uvnitř dějiště fikčních vyprávění Petry Švecové: zahradě. Ohraničený prostor více či méně člověkem kultivované přírody může sloužit jako zástupný znak biosféry celkově. A pokud ta je zmitána plameny, něco nebude úplně v pořádku jak s výjev, které sledujeme, tak s námi coby přihlížejícími. Skotačení na houpačce nebo hra na schovávanou ve křoví pak získávají značně temnější kontace. *Sensing Time* se pak stává zároveň i apokalyptickou sci-fi stází. Téma technologické anihilace, bodu zlomu a života po katastrofě ostatně Petra Švecová rozvíjela už ve své instalaci na loňské skupinové výstavě v Pragovka Gallery nazvané přímo *Díra ve stázi / Blast Cries Laughter*.

A když si uvědomíme, že z lidských těl se nám na obrazech ukazují mnohdy pouhá torza, někdy i propletená s okolní florou, začnou nám dávat smysl i v úvodu zmíněná gesta. Ta zde často zobrazují úzkostné zkroušení nebo pohroužení do sebe, zřídka i zklidněnou usebranost. Malba Petry Švecové se podobně plíživě obrací tzv. dovnitř média a jeho historie, jak nám ji vypráví moderní mýtus. Chápání obrazu jako okna do světa tu znamená průhled do zahrady opředené vlastní mikromytologií. V některých případech i, jak se na mytologie sluší, opatřené tajnosubnými a významovými “mluvícími jmény”, jako *Noone told*, *Farewell* nebo *Private*.

Jestliže Petra Švecová sama zmiňuje, že si její tvorbu lidé zjednodušeně zařazují jako „romantickou“, sluší se dodat, že k romantismu má tato malba nejbliž ne náladou, ale oblibou fragmentu – výsostně romantického výrazového prostředku dávajícího situaci nahlédnout z pohledu, který celek není schopný obsáhnout. Neboli slovy názvu díla vystaveného u vstupu do galerie: *Sedět na okraji světa*.

Petra Švecová absolvovala Akademii výtvarných umění v Praze u Vladimíra Skrepla (2018), během svého studia prošla i ateliéry Vladimíra Kokolii a Milana Knížáka a stáží na Hochschule für Bildende Künste v Drážďanech.

Výstavní program Jiri Svestka Gallery vzniká za finanční podpory Ministerstva Kultury České republiky.